

FORORD

Så længe Galebevægelsen har eksisteret, er spørgsmålet om medicin/ikke medicin, hvilken medicin og hvor meget dukket op igen og igen i samtaler og diskussioner. Mange har ud fra personlige erfaringer allerede forlængst udviklet en grundlæggende skepsis over for de tunge psykofarmaka: den HJERNEMEDICIN, som ofte er psykiatriens eneste tilbud (eller tvangsforanstaltning). Andre har følt sig klemte mellem på den ene side: Manglende tillid til at kunne klare sig uden medicin; og på den anden side: kammeraters afstandtagen fra medicinen.

Milepæle i Galebevægelsens debat om medicin har i de senere år været: en temaaften om »Medicin som kriseløsning« i København, jan. 1984; seminaret »Veje og udveje« i Roskilde, maj 1985; høringen om »Hjernemedicin« i Århus, maj 1986. Kritikken af psykiatriens medicin er med disse arrangementer blevet mere og mere nuanceret og kvalificeret. Mange af os har fra tid til anden medvirket direkte eller bag kulisserne, når spørgsmål om hjernemedicin har været aktuelt stof i den trykte presse eller i radio og TV.

En del af os har i en årrække arbejdet på at kombinere vore egne medicinerfaringer med en teoretisk indsigt i dansk og udenlandsk forskning i emnet. En af Galebevægelsens veteraner, Britt Friis, har været en ihærdig formidler og har gjort os bekendt med nogle af de i international henseende mest betydningsfulde kritikere og modstandere af psykiatriens

kemikalisering. For første gang er der nu lejlighed til på dansk at stifte nærmere bekendtskab med disse udenlandske kapaciteter via de oversættelser og omtaler, vi bringer her i bogen.

Med bogens titel: HJERNEMEDICIN, betegner vi de »tunge psykofarmaka«, d.v.s. neuroleptika, antidepressiva og litium, hvis virkninger og skadegørende effekter adskiller sig afgørende fra de øvrige, såkaldte »lettere psykofarmaka« eller »nervemedicin« som for eksempel Stesolid og Librium. Disse almindelige, beroligende og angstdæmpende midler omtales kun sporadisk i bogen.

Med beretningerne fra patienter, som bevidst har bearbejdet deres erfaringer med medicin, ønsker vi at støtte de mange tusinde brugere af (ofre for) psykiatriens gifte. Det er vigtigt, at vi hjælper hinanden til at blive opmærksomme på medicinvirkninger og -skader. Samt at vi styrker hinanden overfor de læger, der i årevis har taget vore klager over ubehag ved medicinindtag som udtryk for sygdom hos os.

Patienters og eks-patienters oplevelser, viden og erfaringer mener vi i høj grad burde have videnskabelig relevans for psykiatrien. Dette har tilsyneladende ikke været tilfældet hidtil, hvilket afspejler grundlæggende uvidenskabelige træk i den medicinske psykiatri.

Forfatternavnene til en del af de selvoplevede beretninger i bogen er anonymiserede. Forfatternes rigtige identitet er redaktionen bekendt.

De billeder, der er udvalgt til bogen, er vidt forskellige billedtyper. Fælles for mange af dem er, at de har været nødvendige at lave for udøveren. Nogle billeder er udvalgt eller lavet af forfatteren til den tekst, de er anbragt i. Andre billeder er anbragt som mere selvstændige udtryk, som redaktionen har fundet kommenterer bogens emner.

De meget forskellige billeder er valgt med tanker om at vise billeder af en del af den verden, som givnerne af tunge psykofarmaka gør deres bedste for at tvinge tilbage – ind og i glemsel.

Arbejdet med bogen har strakt sig over cirka halvandet år, og har båret præg af mange og lange frugtbare afklarende diskussioner. Nogle indlæg er blevet kasseret undervejs – nye bidragydere er kommet til. Hver artikel i bogen udtrykker den respektive forfatters personlige mening, der ikke nødvendigvis deles af den samlede redaktionsgruppe eller de enkelte redaktionsmedlemmer.

Hovedvægten i bogen ligger på kritikken af neuroleptika. Brugen og misbruget af disse psykofarmaka har flere år på bagen end brugen af litium og antidepressiva. Deres skadevirkninger er især af denne grund i højere grad udforsket og dokumenteret af lægevidenskaben selv. Samtidig er det den type medicin, som flest i Galebevægelsen har gjort erfaringer med.

At indlæggene om antidepressiva og litium udgør en forholdsvis lille del af bogen, skal imidlertid ikke tages som udtryk for, at den omfattende anvendelse af disse stoffer i psykiatrisk behandling er mindre problematisk end brugen af neuroleptika. Vi vil formentlig opleve, at såvel patienters modvilje og modstand som kritiske specialisters advarsler mod an-

vendelsen af disse præparater vil blive lige så udbredt som i dag mod neuroleptika.

Desværre har vi kun ret perifert kunnet beskrive og analysere medicinalindustriens måde at udvikle, teste og markedsføre psykofarmaka på. Vi har heller ikke kunnet kortlægge og omtale de mange andre grupper i samfundet, der ligesom psykiatriske patienter passiviseres og invalideres med hjernemedicin. Det være sig plejehjemspatienter, fængselsfanger eller børn og unge på institutioner. Men vi håber med denne bog at bidrage til, at endnu flere enkeltpersoner og grupper vil blive opmærksomme på den stigende tendens til kemisk mishandling og kontrol af mennesker.

Det ligger uden for bogens emne at omtale og vurdere de forskellige eksempler på terapeutiske psykiatriske tiltag og tilbud, der må og skal være *en del af alternativet* til den omfattende brug af medicinalindustriens produkter. En forudsætning for, at sådanne alternativer udvikles og udbredes, må imidlertid være virkeliggørelsen af Galebevægelsens krav:

* En lovsikret ret til MEDICINFRI PSYKIATRISK HJÆLP – altså ikke kun en ret til at vælge medicinen fra, men også og især ret til alternativ reel hjælp.

* Et FORBUD MOD enhver form for TVANGS-BEHANDLING med hjernemedicin og elektrochok.

* En efterleven af alle patienters selvfølgelige krav på INFORMERET SAMTYKKE · også ved behandling med hjernemedicin.